

KOLUMNI

Kirkkolaiva 22.8.2007

Simon seurakunnan nuorisotyönohjaaja

Virpi Rajaniemi

Suojelusenkeli ja urheilukassi

Satamaan saapuu nipin napin leirien alaikärajan iältään ylittävä, lippalakkiin ja lenkkareihin pukeutunut, lähes itsensä kokoista urheilukassia kantava tyttö. Vaikka suuret aurinkolasit peittävätkin osan tytön kasvoista, ei ilmeestä voi silti erehtyä. Suu on yhtä hymyä. Reippain, lähes juoksevin askelin hän lähestyy laituria. Tyttö kertoo nimensä, ojentaa minulle huolellisesti taitellun lapun ja hymähtää iloisesti kysyessäni häneltä kysymyksen; - Jännittääkö?

Tyttö sieppaa maasta pelastusliivit, nappaa kivikossa kasvavan kukan käteensä ja istuu urheilukassinsa päälle. Tilannetta hieman kauempaa tarkkaileva äiti huhuilee tyttärensä nimeä ja vilkuttaa tälle hyvästiksi. Tyttö vilkuttaa takaisin ja reipas ”Heippa!” -huuto kertoo kaiken olevan kunnossa. Äidin auto kaartaa pois satamasta ja siinä samassa pienen tytön ensimmäinen matka kohti Montajaa on alkanut.

Tyttö on lähtenyt leirille vanhempiensa avustuksella pakatun suuren urheilukassin kanssa. Siellä on kaikki tarpeellinen ja ehkä hieman jotain ylimääräistä, matkan tekoa hidastavaa ja laukun painoa lisäävää mutta lapselle korvaamattoman tärkeää tavaraa. Kassi kädessään tyttö hyppää yhdessä monien muiden lasten kanssa veneeseen. Hän aloittaa ehkä ensimmäisen matkansa, jossa vanhemmat eivät ole mukana.

Voivatko vanhemmat kuitenkaan koskaan pakata urheilukassiin kaikkea sitä, mitä lapsi matkallaan tarvitsee? Kassin kätköistä voi löytyä lohtu mieltä painavaan koti-ikävään tai jotain lämmintä lapsen pieniin, kylmettyneisiin varpaisiin. Kassiin pakatut tavarat eivät kuitenkaan voi taata kokonaisvaltaista turvallisuutta tai suojata lasta tämän kompuroidessa elämän kivikoissa.

Maailmalle lähtevä lapsi pyritään evästämään parhain mahdollisin tarvikkein, neuvoin ja ohjein elämän tielle, mutta loppujen lopuksi vanhempien tulee vain uskoa ja luottaa siihen, että veneeseen yhdessä lapsen ja suuren urheilukassin kanssa hyppää myös suojelusenkeli. Suojelusenkeli, joka yön tullen istuu urheilukassin päällä, sängyn vieressä ja vartioi lapsen unta. Tämä Jumalan lähettämä suojelusenkeli kulkee lapsen vierellä niin hiekalla kuin myös kivikolla, auttaen, opastaen ja varjellen häntä. Veneen reunalla, aivan lapsen lähellä istuva enkeli on merkki siitä, että Jumala pitää huolen meistä, olimmepa me sitten yksin tai yhdessä, kotona tai leirillä.

Illan hämärtyessä kaikki kokoontuvat Montajan pirtin lattialle palavan kynttilän ympärille. Rukouksissamme me kiitämme Jumalaa kuluneesta leiripäivästä ja pyydämme siunausta tulevaan yöhön. Tämä hetki luo lämpimän, kotoisan ja ennen kaikkea turvallisen tunnelman. – Onko ihmekään, sillä siinä aivan vieressä, selkämme takana meillä jokaisella on oma suojelusenkelimme.